

Με αισθήματα λύπης, Έλενα μου,
κλίνουμε το γόνυ για ένα τελευταίο (για τώρα) ασπασμόν.

Γνωρίζουμε, πως ο χωρισμός τούτος είναι τελείως προσωρινός.
Αφού ακράδαντα πιστεύουμε πως θα συναντηθούμε. Ναι. Και
πάλι. Όχι στις Πάφου τις υπώρειες σε τόπο γαλήνης. Χωρίς
πόνους.

Θα μας δοθεί η ευκαιρία να ζήσουμε μαζί, μόνιμα πλέον, στιγμές
ανεπανάληπτες. Κατασκηνωτικές. Όπως τότε στην Ποταμίτισσα.
Θυμάσαι, έτσι;

Ύμνους ν' αναπέμπουμε στον Πατέρα δοξαστικούς. Ευχαριστίας
όμως για τις τόσες ευλογίες που επέτρεψε να ζήσουμε.

Της κατασκήνωσης η συναδέλφωση ήταν προσωρινή. Στον
Χριστό όμως κοίτα θα είναι παντοτινή. Εκεί όπου ήχος καθαρός
εορταζόντων. Ένας ήχος δοξολογικός.

Σε αποχαιρετούμε για τώρα.
Καλήν Ανάσταση Έλενα.
+ Ο π. Γεώργιος